

SKOVIR

LETO I. LJUBLJANA, DNE 16. JUNIJA 1928. ŠTEV. 11.

Izhaja vsako drugo soboto. — Stane četrtletno 15 Din itd. — Posamezna številka 3 Din.

Upravništvo in uredništvo: Ljubljana - Rožna dolina, Cesta II 18. — Ček. račun št. 10.995.

«Joj, kako je Ljubljaničica še zimskal!»

«Mar mi je topla voda. Ljubši bi mi bil vroč kavalir, ki bi me znal ogreti...»

K PROTIITALIJANSKIM DEMONSTRACIJAM V LJUBLJANI.

Avstrijski stražniki atakirajo množico, ki demonstrira za Jugoslavijo.

Jugoslovenski stražniki atakirajo množico, ki demonstrira — tudi za Jugoslavijo.

Prekmurska.

Kmet (na pošti): «Ali je kaj pošte za Štefana Kühariča?»

Poštar: «Poste restante?»

Kmet: «Jezuš Marija, nisem protestant, ampak katolik!»

Veljko.

TIVOLSKA NEDELJSKA SEZIJA.

Vsaka ud nas res prov fletna je punca,
vsaka se rada na ringelšpil gunca:
Neža in Micika, Vera in Mila.
Ženske iz nas je natura pač strila!

Janez, zdej zjala pu nogah predajaš,
v Nežino past, siromak, že prihajaš.
Vklenjen pokoro za kapljo sladkosti
delov boš s povhnimi sodi grenkosti!

Žive pošte ni.

A.: «Kaj, ali še res ne veste ničesar
o strašni avtomobilski nesreči?»

B.: «Ne!»

A.: «Saj se je vendar zgodila blizu
Vašega stanovanja.»

B.: «Že mogoče... Moja žena je nam-
reč odpotovala...»

V vaški šoli.

Nadzornik inspicira. Učiteljica vpraša
Nežico, koliko je pet manj štiri. Nežica
ne vé. Nadzornik ji skuša pomagati,
dvigne roko, skrči štiri prste in pokaže
palec.

Nežica (uslužno): «Gospodična učiteljica,
gospodična učiteljica, gospod
nadzornik hoče ven...»

Pomoč je lahka.

Advokat je dobil proces za svojega
sorodnika.

«Ne vem, kako naj ti poplačam tvoj
trud», beseduje sorodnik napram ad-
vokatu.

«No, to ne bo tako težavno,» odgo-
varja advokat, «odkar je iznajden denar,
si s takimi zadevami ni treba delati
skrbi...»

D.

Vedrenje in oblačenje.

Oče: «Angelca, to pa ne gre več tako
naprej! Ti in oni Tonek vedno tičita
skupaj. Vidva vedrita in oblačita pod
ono lipo!»

Angelca: «O, to pa ne! Oblačiva se
skoro vedno pod hruško tam v gozdu.»
Veljko.

NEZVESTA MICA.

Naša sladka Micika
je prelepa deklica.
Ona v vlaku se k Matičku

pelje, k svojemu fantičku.
Fifka h kljuki veže tja,
da ne bo od pseta zla.

A nesreča ne počiva,
mrha k Mici se preriva
in zasilno je zavoro

vleklo to živinčē noro.
Tanek žvižg je vrezal v zrak,
puhati je nehal vlak.

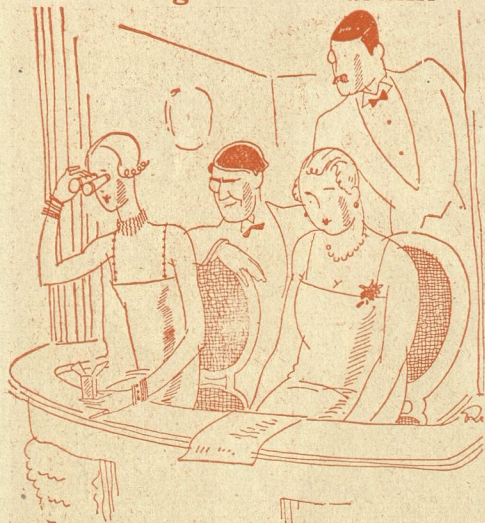
Mrk pred Mico mož stoji,
bankovec od nje želi;
a že tu je kavalir,

v rokah lep drži papir.
Mica sladko se smeji:
kazen vso gospod trpi.

Vsa hvaležna Micika
več ni zvesta ljubica.
Zdaj pozabljen je Matic,

ljubši ji je tuji stric,
ki denarja več ima,
ljubiti pa tudi zna.

«Kaj je to Novačanova, Veronika Deseniška?»

«Ne, ne, igra se Župančičev, Herman Celjski...»

Boji se zastrupljenja.

Zdravnik: «Vse orodje in mesto, kjer Vas bomo operirali, smo razkužili s 95odstotnim alkoholom. Mislim, da je vsaka bojazen...»

Pacijentka (ga prekine): Pa bi vzeli makar 200odstotni alkohol, da bi bilo zanesljivejše...» P.

Pomilovanje.

A.: «Dragi prijatelj, zelo te pomilujem.»

B.: «Zakaj pa?»

A.: «Baš sem kupil svoji ženi prav drag pomladni plašč.»

B.: «No, in?»

A.: «Veš, in moja žena je šla sedaj obiskat Tvojo...»

Pri ušesnem zdravniku.

Zdravnik: «Tako, tako, Vaš sluh se je toliko izboljšal, da Vas lahko od-pustim.»

Gluhovec: «Kaj?»

Zdravnik (kriči): «Vi zopet čujete!»

Gluhovec (nastavlja uho): «Da, sedaj zopet boljše čujem. Koliko stane zdravljenje?»

Zdravnik (kriči): «Dva tisoč dinarjev.»

Gluhovec: «Tri tisoč dinarjev?»

Zdravnik (kriči): «Da, gospod Gluho-vec...»

On: «Ali mi boš tudi sedaj v ko-palni seziji ostala zvesta?»

Ona: «Veš, Dušan, s svojimi sta-romodnimi vprašanji mi samo kvariš razpoloženje...»

Pravice si iste kot moški želimo,
posnemati na višje vse moške hitimo.

Če moški pri žogi se z drugom lasá,
pravičo slabotni spol isto ima.

Oblečena v prvi obrok.

A. in B. se na prireditvi zabavata s tem, da opazujeta ženski svet in njegovo bujno modo.

«Čudovito je to,» pripoveduje A., «da se dandanes celo siromašno plačane strojepisne morejo tako elegantno oblačiti?»

«Zakaj? Saj plačujejo svoje obleke na obroke.»

«A tako. Poglej, poglej onole damico! Ta ima samo prvi obrok na sebi...» P.

Tudi res.

Sodnik: «Vi, Potepinko, zelo se mi dozdeva, da ne poznate meje med mojim in tvojim.»

Potepinko: «O, gospod sodnik, tisto pa že poznam, sicer bi ne znal ukrasti kra-
ve.» Veljko.

Pri zdravniku.

Zdravnik: «Vaše prebavljanje se ne vrši v redu, dragi gospod. Izpijte vsako jutro kozarec vroče vode!»

Bolnik: «To že tako delam, gospod zdravnik, samo moja gospodinja označuje tisto vodo za kavo...»

Potolažen.

Profesor Raztresen jo maha globoko zamišljen po ulicah. Nenadoma ga sreča znanec ter ga zmoti v njegovem pre-mišljevanju.

«Dobro, da sem te dobil,» se razveseli profesor. «Baš ugibam, ali prihajam z leve ali z desne strani.»

«Z desne, seveda,» ga potolaži znanec.

«No, potem sem prišel od doma,» si oddahne profesor, «in sem torej že obe-
doval...» D.

Mussolini (govori v rimskem senatu «gotovim elementom na oni strani Snežnika»):

«Ne poslušajte praznega govoričenja o fašizmu! Prizadevajte si, spoznati nas, in pomislite, da je Italija ob vsakem času ogromno prispevala k civilizaciji človeštva...»

Divja zver.

Učitelj: «No, otroci, katera zver hodi ponoči, zlasti pozimi, okrog oglov in oprezuje na vse strani, včasih še celo v okno pogleda, pa ima pri tem same hudobne namene in če bi ti, Nežika, šla ven, bi te napadla in požrla?»

Nežika (molči).

Janezek: Jaz pa vem, gospod učitelj; to je Didldajčkov Francek, ki vsako noč hodi

okrog sobice naše Katre...»

Učitelj (v zadregi): «Janezek, Janezek, Didldajčkov Francek vendar ni zverinal!»

Janezek: «Pa je! Naš ata so že rekli, da bodo to prekleto zverino ustrelili...»

Na ženskem shodu.

Govornica (po vnetem govoru za ženske pravice): «Kje bi bili danes moški, če ne bi imeli žen!»

Glas iz množice: «Še v raj, gospa...»

Komponist Marij Kogoj,
katerega opera «Črne maske» se bo igrala v
ljubljskem gledališču.

Pesnik in prevajalec
dr. Anton Debeljak.

Tuja noga.

A.: «Videl sem nekoč fakirja, ki je deset let držal roko v zraku.»

B.: «To ni nič! Jaz sem nekoč eno uro stal na eni nogi.»

A.: «No, in kaj potem?»

B.: «Potem sem opazil, da noga ni bila moja...»

Ekstaza.

Rus, Francoz in Italijan so se pričkali, kateri od njih najprej spravi žensko v ekstazo. Pa so se dogovorili in je prvi poskusil svojo umetnost Rus.

Seznanil se je z damo, ji takoj napisal navdušen sonet ter ji ga poklonil. Lepotica se je samo malo namrdnila in se pomilovalno nasmehnila, drugega uspeha pa Rusov eksperiment ni pokazal.

Drugi je prišel na vrsto Francoz, ki je začel dvoriti dami in je kar stresal iz sebe zbirke sladkih besed. Dami je sicer Francozovo dvorjenje ugajalo, a o ekstazi še daleko ni bilo govora.

Italijan pa je povedel svojo damo v prvovrstni hotel, najel posebno sobo, naročil bogato večerjo s šampanjcem in najfinejšimi likerji, razkladal svojo neizmerno ljubezen dami in se ljubimkoval z njo vso noč. No, pa še vedno ni prišlo do prave ekstaze. Šele potem, ko jo je Italijan potihoma odkuril, ne da bi plačal v hotelu račune in ne da bi obdaroval bitje nežnega spola za ljubezen s primerno nagrado, je prišla damico prava ekstaza, in sicer takšna, da sta morala po Italijanovem zgledu kaj hitro odnesti pete še Italijanova tovariša.

Tašča je bolna.

«Gospod zdravnik, pridite hitro, moja tašča je zbolela!»

«Oprostite, jaz sem vendar živino-zdravnik.»

«Nič za to! Tašča je namreč dobila oslovski kašelj, ima kurje oči, kačji jezik, puranovo jezo... Torej kompletna žival...»
Veljko.

BORBA ZA UGRABLJENO NEVESTO

Povest po zapiskih policijskega uradnika.

Dosedanja vsebina: Godi se na Dunaju. Na tajnosten način sta bili v lastni hiši nedaleč od Pratra od neznancev ugrabljeni 18letna Zora Stoparjeva in njena teta Katarina. Zorin ženin dr. Janko Rojan hoče zločinsko zagonetko razrešiti in odkrije v podstrešju druge Zorine hiše v isti ulici mrtvo truplo Katarine. V tej hiši stanuje tudi Zorin varuh Gerber s svojo ženo, ki je ena Zorinih tet, z dvema sinovoma in s hčerko Frido. Pojav hipnotizerja Ben Ailija.

II.

Tesnoba je zavzela vso njegovo notranjost, ko je Janko opazoval negibno telo umorjene tete Katarine. Na njenem dobrodušnem obrazu in v tistih dobrodušnih očeh, ki so še nedavno zrle z neprikrito ljubeznijo na nečakinjo Zoro ter blagrovale Zorinega ženina Janka, je gledal Janko sedaj prej neznan poteze skrbi in groze. Uboga teta Katarina je pač v zadnjem trenutku, preden je izdihnila, zadavljena od zločinske roke, mislila na usodo ljubljenke Zore.

Kam so vlekli Zoro? Janko je skušal uganiti povod skrivnostnega zločina, a ni našel izhoda, ni se mu moglo niti najmanj sanjati, kaj se skriva v ozadju zagonetke. Napel je vso svojo voljo, da bi premagal grozo, ki je bila tem večja, ker se je nahajal sam na mračnem, obširnem podstrešju, ki se mu je videlo kakor staro zapuščeno pokopališče. Truplo tete Katarine je porinil nazaj v vrečo in postavil v prejšnji položaj, da ne bodo zločinci, ko se vrnejo, opazili, da je kakšna nepoklicana oseba že začela mešati njihove račune.

Janko je nato naglo prekoračil podstrešje, odprl podstrešna vrata, jih zaklenil in vrnil ključ stari ženici. Ko je prišel nadstropje niže, si je izbral drug izhod iz hiše, da mu ni bilo treba iti mimo Gerberjevega stanovanja. Gerberjevi kakor tudi nihče drug ne sme vedeti ničesar o njegovi preiskovalni akciji in o njegovih detektivskih avanturah, ki so deloma že pokazale uspeh. Sklenil je, da niti policiji ne izda ničesar, kajti bal se je, da bi policija s svojim hrupnim na-

Nenadoma so se pri glavnem hišnem izhodu pokazali trije krepki postrežčki, ki so nosili polno vrečo...

stopom le zavrla ali sploh onemogočila rešitev zločinske zagonetke. Samo svojemu prijatelju Kastnerju, tovarišu uradniku pri dunajski policiji, bo pod pogojem stroge molčečnosti povedal, kar je doslej odkril. Misel o potrebi, da je še druga oseba posvečena v zločin, se je porodila Janku, ko je pomislil, v kako nevarno avanturo se je podal. Če bo pokazala potreba, bo moral poiskati še druge zaveznike.

Zunaj na ulici si je malo oddahnil. Svež zrak mu je dobro del. Treba bo torej prav dobro igrati vlogo detektiva, da ne bodo zločinci, ki gotovo niso novinci v svojem poslu, zavohali zasledovanja. Nabavil si je enostavno obleko, preprost klobuk, več čepic, malo pudra in nekaj šminke.

Po izdatnem okrepčilu, ki ga je bil že nujno potreben, je Janko poiskal svojega prijatelja Kastnerja, na kar se je doma preoblekel v pouličnega postopača, ki jih ima Dunaj vse polno, ter se brez odlašanja podal na prežo. Računal je s tem, da bodo zločinci gotovo še istega večera skušali odstraniti mrtvo truplo.

Janko se je postavil pred skrivnostno hišo tako, da je lahko videl oba izhoda in da bo po potrebi lahko poklical tudi stražnika. Z rokami v žepih, s čepico, potisnjeno na oči, in s hlinjeno ravnodušnostjo potepina je korakal Janko po ulici v gotovi razdalji od poslopja, na katero se je le tu in tam ozrl kakor služajno.

Ure so minevale in mrak je legal na ogromno mesto. Poulične svetiljke so se začele prižigati, bolj redke sicer, kajti v prvih povojnih letih so Dunajčani še varčevali kakor za časa vojne. Slaba razsvetljava je baš izvrstno služila Janku, ki se je silno bal, da bi bil od neznanih zločincev opažen.

Ne nadoma so se pri glavnem hišnem izhodu pokazali tuji krepki postreščki, ki so nosili polno vrečo.

Janko se je zdrznil. «To so najeti postreščki, ki niti ne vedo, kaj prenašajo», si je mislil in stopil polagoma za njimi. Videl je, da so moški položili vrečo na ročni voziček, katerega so mirno tiščali dalje in se razgovarjali o vsakdanjem zaslužku. Zavili so v prvo mračno ulico

in vozili dalje. Janko jih ni spustil izpred oči. Prihajali so v vedno bolj zapuščene in zanemarjene dele Dunaja, dokler se niso ustavili ob nekem stavbišču — vsaj videl se je dotični prostor kot stavbišče, na katerem so baš začeli kopati temelje.

Ojunačen je stopil Janko naprej ter kot neinteresiran pasant šel mimo počivajočih postreščkov. Z enim samim pogledom je videl izkopano globoko jamo — za mrliča. Možaki menda vendarle vedo za zločin. Hitro je stopal Janko, da čimprej dobi kakega stražnika. Ni dolgo trajalo in Janko je bil že ob stavbišču s stražnikom, on in stražnik sta držala revolverje v rokah, a postreščkov ni bilo več, kakor da so se udrli v zemljo. Voziček sta našla prazen poleg globoke jamé, v kateri je ležala vreča s svojo vsebino.

Stražnik sam z neznanim tujcem — Jankom, ki ga je opozoril na skrivnostno početje postreščkov, si ni upal stopiti v jamo, da ga ne bi morda zločinci presenetili na tem mračnem in zapuščenem kraju. Vrnil se je torej in si poiskal še dva tovariša. Vsi trije stražniki in Janko, ki jim ni hotel izdati svojega pravega imena, so stopali previdno in pozorno proti jami na stavbišču.

Toda jamé ni bilo več. Tudi voziček je izginil. Mirno in tiho je bilo vse naokoli, kakor da se ni pripetilo nič in kakor da že dolgo časa ni prestopila človeška noga tega skrivnostnega kraja.

«Za vraga,» sta klela druga dva stražnika, «kaj se norčuješ iz naju?»

«Ne, ne, jama je bila prej tu in v njej vreča z neznano vsebino. Videl sem vse dobro na lastne oči in videl je tudi ta gospod, ki me je opozoril na skrivnostne postreščke», se je opravičeval prvi stražnik in ves zbeغان gledal na Janka. «Presneto hitro so zasuli jamo. Podnevi bomo že našli prostor...»

Janko je torej izgubil sled, kar ga je napravljalo malodušnega. «To so pretkani zločinci in jaz sem slab Sherlock Holmes», si je očital Janko. Drugo jutro je zvedel na policiji, da so zasuto jamo našli, znova odgrebli prst, a notri niso odkrili niti sledu po vreči ali po kakem drugem predmetu.

* * *

Naslednjega dne so popoldanski listi prinesli obsežna poročila o skrivnostnih postreščkih, ki so hoteli na nekem stavbnem prostoru ob periferiji Dunaja zakopati morda mrliča — žrtev neznanega

lestvica, ki je usodnega dne pomagala zločincem doseči skrivnostna vrata na strehi. Zanimati ga je začel razpraskani dimnik. Od česa izvirajo te praske? Naenkrat se mu je zazdelo, da je iz skriv-

«Tako nisem hotela», je izpregovorila Frida z ostrim poudarkom...

zločina, a so bili pregnani. Nekateri časopisi so obenem pogrevali zločin ob Pratru, češ, da sta oba dogodka zagonetna in da sta morda v kakšni zvezi.

Janko je skrivnost svojih ugotovitev obdržal zase in šele po razgovoru s Kastnerjem se je dal prepričati o tem, da je treba zaupati policiji vse dosedanje ugotovitve, ki so velikega pomena za nadaljnji potek preiskave — kakor so rekli Janku na policiji in pohvalili njegove detektivske spretnosti.

«Ne smem izgubljam časa in ne smem se preveč zanašati na varnostna oblastva», si je dejal Janko, ko je zapuščal policijsko poslopje. Njegova energija je rastla; njegov um je deloval s koncentriranimi mislimi, ki so neprestano iskale in kombinirale možnosti, kako bi se dal razrešiti vozal.

Oklevajoč, kje naj poprime za delo, je prikorakal pred Zorino domovanje, zlezal po stopnicah pred stanovanje ter tam malo počakal, nato pa krenil dalje po stopnicah v podstrešje, ki ga je odklenil z vetrihom. Stopil je do glavnega dimnika, kjer je ležala na tleh še vedno

ljenih prask razbral črko S.

«Kaj je to?» se je razveselil Janko. Iz prask, v silni naglici zarisanih v dimnik morda s kakim ostrim kamenčkom, se je zdaj naenkrat še precej razločno mogla čitati beseda Solun. To je Zorina pisava, in beseda, začrtana v naglici v dimnik v trenutku obupne borbe z zločinci, gotovo ni brezmiselno igračkanje.

Neznanci hočejo odvesti Zoro v Solun? Zakaj? Hitro so se vrstile v Jankovi glavi misel za mislijo, kombinacija za kombinacijo, dokler ni bežeči roj misli obstal na zelo verjetni domnevi, da 'gre pri tem zločinu za trgovce z dekleti. Pomislil je na hipnotizerja z eksotičnim imenom Ben Aili, ki je po zadnjih predstavah malo pred zločinom ob Pratru neznanokam izginil.

Hipnotizerja so mu opisovali kot moža s črnimi lasmi in črno brado, torej takšnega, kakršnega si povprečna lahkoverna publika predstavlja vsakega hipnotizerja. Kak dunajski slepar, maskiran po okusu publike, si je mislil Janko, ki je nato takoj zapustil podstrešje in šel nova dognanja javit ob-

lastvom s prošnjo, naj po vseh dunajskih kolodvorih posvečajo večjo pozornost sumljivim tujcem z mladim ženskim spremstvom.

Domneva, ki si jo je Janko ustvaril na podlagi svojih neumornih opazovanj, se mu je videla prav verjetna do točke: kako bodo Zoro proti njeni volji spravili v tujino? Pretkanim zločincem se bo posrečilo tudi to, si je dejal Janko, ki je kot policijski uradnik imel že precej vpogleda v zločinske prebrisanosti.

Misel, da bi Gerberjeva družina sodelovala pri zločinu, se mu je videla že manj verjetna. Ali pa so morda sodelovali nevedé in nehoté. Sklenil je, da jih bo opazoval tako dolgo, dokler eventualno ne dobi od policije obvestila, da so na kakem dunajskem kolodvoru prijeli ali vsaj opazili sumljive osebe.

* * *

Mrak je legal na Dunaj, ko je Janko kakor prejšnji večer znova stal pred domovanjem Gerberjevih. Malo drugače oblečen kakor minuli večer je slonel ob bližnjem kiosku in se kot šegavi dunajski potepin zabaval z mlado prodajalko časopisov. S prostodušnostjo, ki jo je tako izvrstno hlinil, da bi v njem ne mogel nihče slutiti moža, kateremu so ugrabili najljubše bitje, je zbijal Janko šale. Nenadoma pa se je okrenil in poslovil. Iz mračne hiše je pri glavnih vratih prišla na ulico Gerberjeva Frida z dvema precej krepkima kavalirjema. Malo sklonjen, v preprosti obleki, nekoliko šminkan in s ponošenim pokrivalom je stopil Janko za družbo, uverjen, da ga Frida, ki ga je videla samo enkrat, ne bo spoznala.

Kaj so se Frida in oba kavalirja razgovarjali, Janko ni mogel razumeti. Hodili niso dolgo, nego so v neki mračni ulici stopili v malo nočno zabavišče, kakršnih ima Dunaj mnogo in ki so namenjena bolj preprostim slojem, v katerih pa se običajno sestajajo tudi sumljive eksistence. Janko je šel za družbico. Slab zrak, prepojen s tobakovim dimom in z vonjem slabih parfumov ter razlitega vina, mu je udaril v nos. V zabavišču je bilo živahno vrvenje. Iz treh muzikantov ciganov obstoječa godba je gulila na svoje instrumente običajne

dunajske popevke in plesne komade ognjevitno in dokaj ubrano. Dve mladi dekleti, poloblečeni, sta plesali sredi zabavišča in obenem peli hreščeče in razuzdano.

Janko se je vsedel za mizo nedaleč od družbice, ki jo je zasledoval. Ker je bil sam, se mu je pridružila ena mladih žensk, ki opravljajo v takih zabaviščih posle natararic in animirajočih deklet. Dekle, kateremu je postavni Janko očitvidno ugajal, je čebljalo tako dolgo vanj, da je naročil zase in zanjo malo boljšega in dražjega okrepčila. Ko je prinesla zahtevano pijačo, je Lili, kakor se je dekle imenovalo, takoj zopet sedla k njemu ter ga skušala razvedriti s pikantnimi anekdotami in z lastno lepoto. Saj ne bi bila ženska, če ne bi opazila na Jankovem obrazu zamišljenosti in skrbi.

«Kakšne skrbi te tarejo, lepi mladi mož?» je vprašala Lili in si izzivajoče popravljala podveze ter vravnava krito, katero je vedno zopet zlezlo visoko nad kolena.

«Ej, skrbi pa jaz ne poznam, ljubezniva Lili», je ugovarjal Janko in se skušal brezskrbno nasmehnuti. «Res, lepe nožice imaš, punčka, in zapeljiva si tudi. Sedaj mi pa povej, ali poznaš onole damo z dvema kavalirjema. Na vsak način sem jih moral že nekje videti...»

«Poznam samo enega kavalirja... onega, ki je bližje dami... Svoječasno je bil moj kavalir... Velik pretkanec in hipnotizer...»

«Glej, glej, tistemu hipnotizerju Ben Ailiju je podoben», je menil Janko, čeprav še ni nikdar videl Ben Ailija. «Zato se mi je videl tako znan.»

«No, saj je to on sam, Ben Aili, seveda brez brade... Ben Aili ni njegovo pravo ime... Dunajčan je, pravi dunajski bratec, lepi Fric, ki meša glave nam dekletom... Bil je že kaznovan zaradi trgovine z dekleti...»

Janko je samo prikimal, sicer pa je pustil, da je Lili govorila sama od sebe; ni se hotel pokazati preveč zainteresiranega za «lepega Frica», katerega ime že pozna iz policijskih zapiskov.

«To je mnogo, kar sem zvedel», si je dejal Janko, «vendar se lahko v svojih kombinacijah še varam. Blamirati se ne smem.» Kljub čebljanju svoje družice je napenjal ušesa proti sosednji mizi, kjer so se že v animiranem razpoloženju zabavali Frida, lepi Fric in neznani kavalir. Bili so precej glasni, da jih je bilo lahko slišati. Njihov razgovor pa se je vrtel le okoli vsakdanjih stvari in se ni mogel Janko prav nič okoristiti z njihovim razgovorom.

«Sedaj pa malo tišje govore», je postal Janko pozoren...

«Tako nisem hotela», je izpregovorila Frida z ostrim poudarkom.

«Ni šlo drugače», je menil lepi Fric,

bivši Ben Aili, ter cinično skomignil z rameni.

Slišal je še parkrat imenovati teto Katarino, na kar je razgovor postal tako tih, da ni razločeval nobene besede več.

Poklical je k sebi zopet Lili, ki je rada prisledla k lepemu fantu in mu delala družbo. Ko se je nekaj hipov zabaval z njo in se hlinil, kakor da se vdaja njenemu zapeljevanju, se je zopet obrnil proti sosednji mizi, toda miza je bila že prazna. Družbica je že odšla, ne da bi bil Janko kaj opazil.

«Za vraga! Ali so morda kaj zavohali? Kaj sem morda tudi jaz pod sugestivnim vplivom hipnotizerja lepega Frica?»

(Dalje.)

MAŠČEVANJE.

Žena: «Kaj si neumen, da s tako silo zabijaš žebelj v peto?»

Mož (čevljar): «Malo že moraš trpeti za to, ker se vedno potikaš okoli brez méne...»

Sreča.

V šoli so pisali nalogo z naslovom: «Kaj je sreča?»

Učenec Tonček je začel svojo nalogo takole: «Nekoč so nekega moža ubili roparji, da bi mu odvzeli denar. Mož pa ni imel s seboj denarja, ker ga je pozabil v pisarni. To se imenuje sreča...»

Strah pred ženo.

Jakob Skromnik je po nesreči padel v vodo. Ker ni znal plavati, so ga koj zagrnili valovi. Še z zadnjo silo je dvignil glavo iz vode in zaklical nekemu znancu na obrežju: «Reci moji ženi, da me ne bo h kosilu, da se ne bo po nepotrebnem razburjala...» D.

KRIŽANKA BALETKA

Vodoravno: 1 konica suhe zemlje ob morju, 3 jed iz mleka, 4 osebni zaimek, 5 otok v Jadranskem morju, 7 balkanska mera, 9 odpravljen hrvaški oblastvenik, 12 materija za lepljenje, 14 priredni vezalni veznik, 16 podredni izjavni veznik, 17 najmanjši del materije, 19 števniki, 20 oblačilo.

Navpično: 1 italijansko mesto, 2 zvižajača, 5 se vidi v vodi, 6 priredni vezalni veznik, 8 podredni časovni veznik, 10 pogojnik, 11 domača beseda za bitje, ki je najljubše otroku, 12. delček telesa, 13. poljska cvetlica, 14. predlog, 15. časovni prislov, 18 kazalni zaimek.

Rešitev križanke «Skovir» Vodoravno: 1 Meka, 5 mo, 7 Skovir, 8 na, 9 kača, 11 opat, 14 asesor. — Navpično: 2 Emozna, 3 kovač, 4 osa, 6 ura, 9 kaos, 10 avto, 12 pe (Pepe), 13 as.

Pijančevo modrovanje.

Župnik je obdeloval pijanca in mu dokazoval pogubnost pijančevanja z besedami: «Ali se ne bojiš, da ti bo žganje prežgalo želodec?»

«Eh, kaj še», mu je ugovarjal. «Žganje me bo šele ohranilo.»

«Motiš se, prijatelj!»

«Pustite me, naj Vam dokažem. Ali nimajo na velesejmu v higijenski razstavi namočene želodce v špiritu zato, da se ne pokvarijo?»

NAROČNIKOM!

Kdor ni prejel kakšne številke, naj nam takoj sporoči, da mu jo nadomestimo.

Zamudniki, poravnajte naročnino!

SLOVENIA-TRANSPORT

Miklošičeva cesta 36, Ljubljana. Tel. 2718.

Špedicija, mednarodni transporti, ocarinjanja, prevoz, selitve.

Nizke cene!

Nizke cene!

KLISJEJE

VSEH VRST, ČRTNE IN AVTOTIPIJE, IZDELUJE PO PREDLOŽENIH RISBAH, PEROPISIH IN SLIKAH ZA NAVADEN TISK ALI ZA FINEJŠO IZVEDBO V ENI ALI VEČ BARBAH TOČNO PO NAROČILU IN V NAJKRAJŠEM ČASU PO NIZKIH CENAH

JUGOGRAFIKA, Ljubljana

tiskovna in založna družba z o. z.

SV. PETRA NASIP številka 23.

Ljubljančanom in tujcem
priporočamo

kavarno „Evropo“

Vogal Dunajske
in Gosposvetske ceste

Mirena: «Krasno svileno kombinežo mi je nekdo ukradel. Najbrž naša strojepiska. Zahtevala bom od moža, da jo prav trdo prime...»

Viljema: «Nikar, nikar ne nudi možu povoda, da bi morda šel sam brskat po njenem perilu!»

Krščanska usmiljenost.

Brglez je dobil v roke zadnji «Kmet-ski list» ter je čital uvodnik «Krvavi Korošec».

«Ježeš, kam se je pa udaril?» se je prestrašila Brglezova žena.

Dolgo čaka.

Zdravnik, ki nima mnogo posla, stopi v čakalnico: «Kdor najdalje čaka, naj vstopi!»

Krojač (z računom): «Jaz! Jaz čakam že tri leta...»

Adam in Eva.

Tonček (sestrici): «Francka, igrajva se Adama in Evo!»

Francka: «Kako?»

Tonček: «Veš, tako, da daš ti meni jabolko, ki ga bom jaz pojedel, ti me boš pa gledala...»

Razlaga o barometru.

Učitelj (držeč v rokah barometer): «Po čem se ravna tvoj oče, kadar gre na izlet?»

Učenec: «Po materi...»